

Que no ens trinxin el territori!

Mas Montilla S.A.

n.º **79**
jovent

butlleta de subscripció.

Envia aquesta butlleta a Joves d'Esquerra Verda;
Carrer Armengol 2-8, 08003 Barcelona

Desitjo rebre gratuïtament el jovent Vull apuntar-me a Joves d'Esquerra Verda Vull rebre més informació de Joves d'Esquerra Verda

nom i cognoms

data de naixement estudies?

adreça

què? on?

municipi CP

treballes? en què?

telèfon e-mail

què et sembla aquesta revista?

Contacta amb nosaltres: www.jev-jic.org e-mail: jovent@jovesesquerraverda.org

(si vols pots escriure àmpliament en un altre full)

nº 79
09-2006

REVISTA DE JOVES
D'ESQUERRA
VERDA

0,60 cts

Jo treballo per a tu,
tu decideixes per mi

jovens
revista juvenil alternativa

Índex

03 **Editorial**
El vot: un regal o un dret de ciutadania?

04 **Flaixos d'actualitat**

06 **El camí cap a l'ecosocialisme**

08 **La precarietat "ens mata"**

10 **Llei de memòria històrica: cafè per a ningú**

11 **Què no ens trinxin el territori!**

12 **Ja és hora d'atorgar la plena participació política a la població immigrada!**

13 **Les dones fem política!**

14 **Cultura**
- Remendaos
- Good night, and good luck

15 **Què fem**
Lliures d'homofòbia

Revista Juvenil alternativa | Revista de Joves d'Esquerra Verda
Fundada per la JCC l'any 1977

Edició: Joves d'Esquerra Verda/Iniciativa per Catalunya Verds
Consell de Redacció: Pol Ardanuy Roca, Guillem Bayas Fernández, Júlia Brosa Hernández, Xavier Cañabate Llobet, Enric Garriga Ubía, Natàlia Marimón Allan, Marc Sánchez Ruiz, Lydia Santin Guillén, Jordi Solé Mercadé.
Direcció: Ferran Elias Moreno
Redacció: Armengol 2-8, 08003 Barcelona Tel. 93 310 58 50 Tel. i Fax 93 268 38 19

Web: www.jev-jjc.org
E-mail: joves@jev-jjc.org
Disseny i Maquetació: www.enclavegrafica.com
Impressió Cevagraf · Dipòsit legal B-38.281-81 · Tirada 12.000 exemplars

Jovent expressa la seva opinió a través de l'editorial. Els articles signats són responsabilitat dels seus autors i autores.
A Jovent intentem escriure en un llenguatge no sexista ni discriminatori.

Jovent s'imprimeix en paper ecològic en defensa del medi ambient.
Amb la col·laboració de:

El vot: un regal o un dret de ciutadania?

Aquestes darreres setmanes hem assistit a l'espectacle patètic que han protagonitzat alguns polítics catalans davant la possibilitat que estrangers residents legals puguin tenir dret a vot a les municipals.

Afirmacions dient que aquest fet representa "una amenaça per al projecte de país", que "Catalunya no pot regalar drets", o determinant la necessitat del coneixement de la llengua, la cultura i determinats valors per exercir el dret a vot, han arribat no només des del nacionalisme més ranci i conservador (versió Duran i Lleida, CIU), sinó també des d'oracles d'autoanomenats partits "d'esquerra" (versió Carod-Rovira, ERC; això ara no toca...suposem que és època d'eleccions i no tenen problema en canviar principis per vots) rematades per les declaracions de la Vicepresidenta del Govern Central, Maria Teresa Fernández de la Vega (PSOE), anunciant que això del dret a vot dels immigrants millor que ho deixem pel 2011. Aquestes afirmacions són inacceptables no ja des del punt de vista de l'esquerra sinó simplement des del punt de vista democràtic.

La proposta per estendre el dret a vot als estrangers residents legals a les eleccions municipals, recolzada pel grup parlamentari al congrés d'CV-IU, inclou només a aquelles persones que provenen de països on els ciutadans de l'Estat espanyol també tenen els mateixos drets. És només un primer pas cap al que haurien de ser unes veritables eleccions, tant a nivell local, com autonòmic i estatal amb sufragi universal, ja que el dret a vot és una conquesta democràtica fonamental, que ha d'estar condicionada només a un període de residència, però en cap cas limitada als coneixements culturals o lingüístics. En termes democràtics seria una aberració, com ho seria la negació del vot per renda o nivell educatiu, i com ho va ser en el seu moment negar el dret a vot a les dones.

Tota aquesta polèmica és sorprenent perquè avui es produeix la paradoxa que una persona de nacionalitat hongaresa (per posar un exemple de ciutadà estranger comunitari) pot votar a les municipals i europees només arribar a

Catalunya i un equatorià, un argentí o un marroquí amb anys de residència no. Al senyor Duran i companyia no els preocupa que un empresari americà o d'un país de l'est d'Europa puguin votar, els preocupa que un treballador o treballadora marroquina o equatoriana puguin votar; en definitiva, són uns classistes.

Diuen que cal parlar no només de drets sinó també de deures. És que algú afirma el contrari? Els mateixos drets i deures que s'estableixen per a tota la ciutadania, la mateixa exigència en el compliment de la llei. Per què algunes persones han de realitzar un acció de compromís especial amb el nostre marc legal i valors culturals en funció del seu origen, cultura o religió? Què el senyor Duran ha realitzat algun tipus d'examen? (Si apliquéssim els seus plantejaments, segurament nosaltres no l'hauríem aprovat ja que no compartim amb ell ni les seves idees ni la seva manera de fer i entendre, no ja la política, sinó la vida)

En moltes ocasions aquests mateixos que ara argumenten en contra del dret a vot de les persones migrades, han afirmat que la nostra economia necessita la immigració. Els necessitem com a mà d'obra, preferiblement barata, però no com a ciutadans. Els exigim que s'integrin i que adoptin els nostres valors constitucionals, culturals i lingüístics però els impedim que exercixin el dret fonamental al vot. És, en definitiva, dir que no són prou bons per formar part de la nostra societat en igualtat de drets i deures.

I això, es miri com es miri, es vulgui disfressar de fals patriotisme o no, és racista i xenòfob, ja que el que es busca, ja sigui per electoralisme o per convicció, és generar una desconfiança davant la diferència, la qual cosa pot acabar provocant el rebuig de la persona migrada com a ciutadana i veïna.

Flaixos i fracàs

UN PHOENIX DES DE LES RUÏNES DEL LÍBAN.

La guerra d'Israel contra el Líban començà un 12 de juliol no qualsevol, escalant amb rapidesa nivells limítrofes a una crisi internacional a la Regió quan es declarà el cessament d'hostilitats el 14 d'agost, un cessament fràgil després d'un mes de Guerra. El segrest de dos soldats israelians per part d'Hiszbollah (amb el propòsit d'intercanviar-los per 6 presoners libanesos en mans israelianes des de fa 25 anys) desencadenà la barbàrie de la quarta potència mundial militar destruint sistemàticament les infraestructures d'un Líban vulnerable, matant a centenars de persones i bloquejant l'ajuda humanitària, alhora que milers de persones es desplaçaven en un intent de supervivència.

Tots els protagonistes d'aquest escenari declararen la seva victòria; Ehud Olmert en el sentit d'haver debilitat la capacitat d'Hiszbollah; aquest, al contrari, proclamava no només la supervivència de la seva guerrilla sinó el seu enfortiment. En el rerafons es troben els perdedors ordinaris; Al Líban 1.100 morts, més de 3.600 ferits i 750.000 desplaçats. A Israel, 157 morts, 1.500 ferits i 300.000 desplaçats.

L'estratègia israeliana sembla haver estat una versió accelerada de la Guerra d'EEUU a l'Iraq, és a dir, ha fet valer mètodes equivocats en la recerca d'objectius mal concebuts, produint un fracàs esperpèntic. Més que el desarmament del grup Hiszbollah, el que buscava Israel era el seu aniquilament, per suposat amb el recolzament de l'administració Bush -en el marc de la tant coneguda com fictícia "promoció de la democràcia" per part de la Casa Blanca i servents fidels-.

La situació que malauradament s'està vivint a l'Orient Mitjà només pot emergir comprensible -i no ho és- en el context global dràsticament marcat per les polítiques d'EEUU, sobretot des de l'11/S; les guerres a Afganistan i a Iraq, passant per Gaza (com a recordatori del lobby israelià a Washington) cap al Líban, i amb un possible punt de mira contra Síria i Iran; tot amb l'únic i omnipotent objectiu estratègic de dominar la regió del Golf Pèrsic que ostenta un dels recursos més preuats del nostre planeta: petroli.

Escriure sobre els horrors que perpetua Israel, amb el beneplàcit dels Estats Units d'Amèrica, és una tasca interminable, un pou -i mai millor dit- sense fons.

Natàlia Marimón Allan

CCOO ALERTA QUE LA TEMPORALITAT EN ELS CONTRACTES DE LA GENT JOVE VA EN AUGMENT

El percentatge de joves entre 16 i 29 anys amb contractes temporals va tornar a augmentar a Catalunya l'any 2005, quatre punts per sobre del 2004. La xifra gairebé triplica el percentatge de treballadors amb contractes temporals que superen l'edat de 30 anys. Aquesta és la principal conclusió d'un estudi de CCOO sobre joves i temporalitat.

Ser dona, ser jove, i tenir un contracte temporal encara dificulta més les condicions laborals. Les dones menors de 29 anys pateixen una triple discriminació en la feina: una temporalitat més alta, una major diferència salarial i una discriminació de gènere. La mala qualitat de treball i els salaris més baixos que en la resta de la població, provoquen que l'edat d'emancipació de la gent jove es mantingui als 29 anys, edat mitjana molt per sobre de la resta de països europeus.

Júlia Brosa Hernández

LAIA ORTIZ, NÚMERO 6 PER BARCELONA A LES LLISTES DE LES ELECCIONS AL PARLAMENT

La Coordinadora Nacional de Joves d'Esquerra Verda (JEV), Laia Ortiz, anirà de número 6 a la llista per Barcelona a les eleccions de l'1-N. Per primera vegada a la història, JEV tindrà una diputada al Parlament. Actualment la formació ecosocialista té 7 diputats a la circumscripció de Barcelona i els últims sondejos electorals preveuen que augmentarà el número de vots de la coalició.

Ortiz, nascuda el 1979 i llicenciada en Ciències Polítiques i de l'Administració, fa 7 anys que milita a Joves d'Esquerra Verda. Dins l'organització juvenil ha sigut responsable de Dona Jove i coordinadora tècnica. Al 2002 també va ser consellera de medi ambient per ICV al districte de Sant Andreu i actualment ocupa el càrrec de coordinadora nacional de Joves d'Esquerra Verda.

Júlia Brosa Hernández

LA IMMIGRACIÓ FA PUJAR FINS AL 2,6% EL PIB PER CÀPITA ESPANYOL

El PIB per càpita espanyol hauria caigut fins a un 0,6 % anual sense el fenomen de la immigració. En canvi, l'economia espanyola ha registrat un augment del 2,6% en el període comprès en la dècada de 1995-2005. Ho publica l'informe semestral de Caixa Catalunya sobre l'economia espanyola.

Però no només Espanya registra un creixement positiu gràcies a la immigració, el conjunt de la Unió Europea es beneficia d'un impacte positiu generalitzat gràcies al creixement de l'entrada de persones migrades en l'última dècada. Així, la gran majoria de països europeus com Alemanya (-1,5%), Itàlia (-1,2%), Suècia (-0,8%), Portugal i Grècia (-0,6% els dos), registren caigudes del seu producte per habitant quan es resta la contribució de les persones migrades. "Si s'excloués l'efecte de la immigració es produiria un descens de 2,0 punts per any del producte per habitant, davant de l'1,8% real", conclou l'estudi.

Júlia Brosa Hernández

Som ecosocialistes perquè som d'esquerres

El camí cap a l'ecosocialisme

Durant la segona meitat del S. XX es produeix, als països occidentals, un canvi en la seva estructura productiva. La disminució del pes del sector industrial i l'augment de magnitud del sector serveis dins del PIB anirà acompanyat d'un canvi en el mateix sentit dins del mercat de treball, que farà que un nombre major de persones treballin en el sector terciari, en detriment del sector secundari. Aquesta transformació de l'estructura social es pot considerar un dels dos factors principals que van desorientar l'esquerra tradicional i la van conduir cap a un procés de profunda reformulació, ja que va modificar el procés de socialització de l'obrer industrial clàssic—a banda de reduir-ne el nombre— i per tant, van fer perdre importància a la, fins aleshores, principal figura que s'havia de beneficiar de l'acció política de l'esquerra.

Un segon element a considerar és l'existència d'un conflicte generacional dins de l'esquerra. Una confrontació entre els militants de l'esquerra que ja eren adults o van fer-se adults durant la segona guerra mundial, d'una banda, i el jovent que havia nascut a la postguerra, de l'altra. El distanciament entre les noves reivindicacions socials i els partits de l'esquerra clàssica es va agreujar encara més pel comportament inflexible i autoritari de la URSS respecte els països socialistes de l'Europa de l'Est que volien optar per una via nacional al socialisme. Les noves generacions rebutjaven l'autoritarisme dels partits i el distanciament es produïa pels diferents contextos en què cada generació havia crescut dins dels mateixos països occidentals: un món d'entreguerres, escassetat i crisi o un món en què havia augmentat el nivell de vida i s'havien consolidat el sistema democràtic parlamentari i el sistema d'economia mixta.

A més, la crisi del petroli de 1973 acabarà de desorientar els partits socialistes europeus i, amb el pas del temps, els portarà a renunciar en gran mesura a un dels seus trets característics, el control de l'economia per part de l'estat, abraçant, d'aquesta manera, el liberalisme econòmic, que durant la dècada dels 80 rebrà un nou impuls a través del consens de Washington de Margaret Thatcher i Ronald Reagan.

Mentrestant, els moviments socials —pacifistes, feministes i ecologistes—, que s'havien distanciat de les estructures rígides dels partits de l'esquerra clàssica, van consolidant-se i els anys 80 comencen a néixer els primers partits verds. En alguns casos, són el resultat de la decisió per part dels moviments socials de constituir-se com a partit i, en d'altres, són resultat d'una voluntat de reformulació ideològica dels partits comunistes, com és el cas d'ICV. En aquesta fase de naixement d'una nova identitat política va jugar una influència determinant la caiguda del mur de Berlín i la dissolució de la URSS, que van confirmar la crisi

d'un model i van portar l'esquerra a plantejar-se encara més quin havia de ser el seu projecte polític.

En el cas de Catalunya, l'any 1987, any de la fundació d'ICV —en aquell moment encara IC—, comença un procés per recollir velles i noves sensibilitats amb l'objectiu de dissenyar un projecte polític d'esquerres, transformador i plural. Després d'uns primers anys d'indefinió és, però, en el moment en què l'ecologisme, el pacifisme i el feminisme comencen a prendre importància com a eixos vertebradors quan IC fa un avanç qualitatiu important i incorpora dins de la seva tradició ideològica de transformació social enfocada a l'emancipació de les persones un nou espai polític que des d'aleshores aspira a representar i que té el seu origen en els processos que s'assenyalaven al principi de l'article: un major benestar a Occident; el canvi d'estructura productiva que va modificar el procés de socialització de l'obrer; i el sorgiment de nous moviments socials al voltant de l'ecologisme, el pacifisme i el feminisme.

Però, en aquest moment, encara era necessari trobar la síntesi que permetés integrar tots aquests principis, i no va ser fins a la IV Assemblea d'IC, l'any 1996, quan, a partir d'una esmena presentada per Joves amb Iniciativa, IC va passar a denominar-se esquerra ecosocialista, que de forma succinta pot definir-se com aquell projecte polític que lluita per la justícia social, la igualtat de gènere i una societat sostenible, amb voluntat de transformació i superació del capitalisme.

En definitiva, la història d'ICV, des de la seva fundació l'any 1987 fins al darrer cicle electoral, s'explica en gran part per la recerca de la seva pròpia identitat, objectiu que es consolida amb l'assumpció dels postulats ecosocialistes. En els pròxims anys, ICV ha de seguir en el procés de formació de l'esquerra verda, ja que aquest encara no pot donar-se per acabat. Però, a la vegada, cal que continuï una tasca ja empresa avui dia, que és la socialització de les seves propostes per fer créixer el seu espai polític, així com per augmentar i consolidar les aliances necessàries amb els moviments socials, els sindicats, les associacions culturals, les associacions de veïns, etc, que serveixin per construir una hegemonia dins de la societat que la consolidi com a alternativa d'esquerres compromesa amb la transformació social.

L'esquerra verda, una opció o una realitat

Després d'analitzar el camí cap a l'ecosocialisme d'ICV cal que ens fixem en el cas espanyol, en el que trobem diverses característiques que han fet que l'opció verda no s'hagi consolidat. Tot i que, a partir del anys 90, sorgeixen els primers moviments ecologistes locals, en relació a catàstrofes ambientals concretes, les forces ecologistes

no es constitueixen a nivell nacional per afrontar temes com el tancament de les nuclears, a diferència d'altres països europeus. Així, els valors verds no s'articulen dins d'un nou espai polític, sinó que s'incorporen dins del discurs de les estructures preexistents dels partits d'esquerres.

Les característiques principals que condueixen a aquesta situació són: en primer lloc, Espanya és un sistema democràtic relativament jove amb una Constitució atípica, ja que no tanca el model d'organització territorial. En aquest temps, les reivindicacions culturals, lingüístiques i nacionals han tingut gran protagonisme polític, la qual cosa ha anat en detriment de la consolidació d'un espai d'esquerres que es vertebrés al voltant de la justícia social, el pacifisme, l'ecologisme i el feminisme; en segon lloc, el sistema de partits, ja que el cas espanyol es caracteritza per una tendència cap al bipartidisme en què dos partits grans es disputen el centre electoral, la qual cosa no afavoreix al pluralisme polític; en tercer lloc, el sistema electoral aprovat en l'última fase de la transició espanyola conté una fórmula de territorialitat que sobrerrepresenta el vot rural. Això perjudica a partits com IU-ICV, ja que amb gairebé 1'5 milions de vots obté 5 escons, mentre que el PSOE, amb gairebé 11 milions de vots, obté 164 escons, la qual cosa assenyala l'existència d'una proporció completament desigual; en quart lloc, hi ha la baixa cultura política de la nostra societat, que ja des de l'etapa de la transició destaca per una baixa participació política, ja que es consideren els assumptes polítics com a aliens als ciutadans. Aquest fet és indestruïble de l'herència rebuda pels 36 anys de dictadura franquista.

El conjunt d'aquestes característiques defineixen els possibles espais polítics de l'Estat espanyol. Un cop estudiades les possibilitats, l'única estratègia que faria possible crear un espai polític d'esquerra verda seria la incorporació dels eixos ideològics fonamentals de l'ecosocialisme dins d'un partit estatal amb cara i ulls, després que aquest entrés dins d'un procés de renovació ideològica i recerca de la seva pròpia identitat. El model de consolidació de l'ecosocialisme que es va donar a Catalunya es pot prendre com a model. ICV va partir d'un nucli post-comunista que va agrupar els moviments socials de la "nova esquerra" que van més enllà de la socialdemocràcia, vertebrant un discurs en què els eixos fonamentals són: l'ecologisme, la justícia social, el feminisme i el pacifisme. Actualment ICV és l'únic partit amb representació institucional al parlament català, espanyol i europeu homologable als partits verds europeus.

L'ecosocialisme, la ideologia d'esquerres del futur

Després de tot el procés de canvi descrit en el primer apartat de l'article, cal pensar en què consisteix la força de l'ecosocialisme dins de la reformulació de l'esquerra durant les últimes dècades.

El principal èxit de l'ecosocialisme com a ideologia és que ha sabut connectar l'objectiu emancipador de la vella esquerra, és a dir, la lluita per l'abolició de l'explotació i de les desigualtats de classe, amb les noves reivindicacions dels moviments socials i l'esquerra transformadora, que no són més que la continuació d'aquesta lluita per l'emancipació en una societat que ha experimentat canvis profunds.

L'ecosocialisme encarna la continuació de les lluites obreres per la millora de les condicions de vida en una societat occidental en què el benestar material ha augmentat de forma considerable, però que es troba amenaçat per una forta precarització en tots els àmbits de la vida. L'ecosocialisme lluita per acabar amb la desigualtat social i consolidar l'Estat del Benestar. L'ecosocialisme també combat el model de desenvolupament productivista que hipoteca el futur de les noves generacions. Un model ja obsolet que provoca greus problemes mediambientals i canvis en el clima que modificaran la vida a la Terra. Per això l'ecosocialisme advoca per un comportament col·lectiu i individual més responsable amb l'entorn, és a dir, per una renovació ecològica de les indústries; per l'ús d'energies renovables i l'eficiència energètica; per una nova cultura de l'aigua; pel transport públic i la promoció del ferrocarril; etc. L'ecosocialisme lluita per un model de desenvolupament sostenible.

L'ecosocialisme reivindica institucions de govern mundial democràtiques que s'ocupin de solucionar els problemes transnacionals que no respecten les fronteres, així com un repartiment de la riquesa i una reestructuració del sistema econòmic que permetin disminuir la pobresa i que el tercer món es desenvolupi. L'ecosocialisme lluita per una globalització democràtica, justa i igualitària. L'ecosocialisme vol una societat igualitària en què tothom tingui la llibertat necessària per escollir què fer amb la seva vida. Llibertat significa tenir oportunitats per desenvolupar les pròpies capacitats i poder fer-ne el que un decideixi. Aquest afany per la igualtat i la llibertat rep un especial èmfasi en aquells col·lectius que pateixen més la discriminació. Per això reivindicuem la igualtat de gènere; la plena ciutadania de les persones novingudes; els drets dels treballadors; el dret a emancipar-se dels joves; el reconeixement dels drets de gais, lesbianes, transsexuals i bisexuals; i l'atenció a la gent gran. L'ecosocialisme lluita per una societat igualitària en què tothom tingui l'autonomia necessària per viure. En conclusió, l'ecosocialisme vol construir una societat basada en valors democràtics, ecologistes, pacifistes i feministes. Edificar una col·lectivitat fonamentada en la justícia social, la llibertat i la igualtat. És a dir, lluitar per millorar el benestar i la capacitat de les persones de decidir sobre les seves vides.

És aquí on rau la seva força. Perquè l'ecosocialisme no és res més que la lluita per l'emancipació de les persones del segle XXI.

La precarietat “ens mata”

Ser jove a Catalunya, avui, vol dir encarar un seguit de dificultats, tot sovint infranquejables, per tal d'assolir un dret bàsic i universal en la nostra societat: el dret a la pròpia autonomia.

Ser jove vol dir patir l'extensió d'un submercat laboral precari i precaritzador de les condicions de vida. Som objecte d'un frau sistemàtic en les formes de contractació. Tenim dificultats greus per accedir a l'habitatge. Ser dona, tenir discapacitats o viure en ambients rurals significa una discriminació afegida. Les persones migrades, que a més solen ser joves, viuen tota la precarització del mercat laboral com a joves però a més es troben en una situació més vulnerable per les seves condicions legals.

Per nosaltres acabar amb la precarietat és qüestió de vida o mort: una feina precària porta a una vida precària, ens impedeix marxar de casa abans dels 35 anys, ens dificulta l'accés a l'habitatge i ens impossibilita construir el nostre propi projecte vital. No volem arribar als 40 anys havent encadenat 20 o 30 contractes temporals per trobar-nos d'un dia a l'altre sense feina i amb 35 anys d'hipoteca per pagar.

Sabies que...?

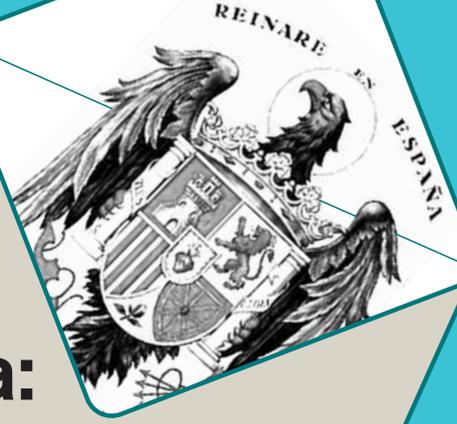
- El 2005 la taxa de temporalitat general es situa al 24.8 %. La taxa de temporalitat entre els joves, però, és de 45.9%. A més, el 90% dels contractes nous que es fan són temporals.
- La contractació indefinida tendeix a disminuir, sobretot entre la gent jove.
- Els joves perceben uns 8200 € menys de salari mitjà i les dones joves cobren 9600 € menys de mitjana.
- La temporalitat es tradueix en una gran mobilitat laboral ja que el 2005 el 74.6% dels i les joves portava treballant en la mateixa feina 3 anys o menys.
- Les taxes de sinistralitat juvenil són les més elevades: de cada tres accidents laborals, un el pateix un o una jove. Cada any moren 30 joves a la feina.
- A Catalunya la taxa de fracàs escolar és encara del 28.3%, i aquest percentatge de joves són els que pateixen les pitjors condicions de treball.
- El preu de l'habitatge continua pujant, tant la compra com el lloguer a unes taxes de creixement entre el doble i el triple de l'IPC.
- Per a la gent jove, el cost d'accés a l'habitatge suposa pràcticament el 60% dels seus ingressos.
- La regulació restrictiva de la immigració només afavoreix el capital, que disposa de treballadores i treballadors obligats a empassar-se les pitjors condicions laborals i que viuen sota la constant amenaça de ser deportats als seus països d'origen.
- Viure amb contractes temporals segrega els joves dels treballadors fixos, diferenciant les condicions de treball en funció del tipus de contracte, dificultant la sindicació i la capacitat de reivindicar els nostres drets.

Necessitem, volem, lluitem per:

- La supressió de tot tipus de contracte precaritzador. Cal acabar amb els contractes per obra i servei o eventuais que no estiguin ben justificats. La temporalitat no s'acabarà mentre sigui una oportunitat factible i rendible per a l'empresari.
- L'eliminació de la jornada "partida", perquè obliga els treballadors i treballadores a dilatar sense retribució la seva jornada laboral. Si continua la jornada partida, demanem la remuneració de les "hores mortes".
- La reducció de la setmana laboral a 35 hores sense reducció de salari, perquè viure millor no és només tenir millors salaris sinó també tenir més temps per nosaltres.
- La plena ciutadania dels treballadors immigrants, per fer front a la segmentació laboral i perquè només podrem millorar si eliminem la desigualtat entre les persones treballadores.
- Una "escala automàtica salarial" que incrementi els salaris com a mínim en la mateixa mesura que creix el cost de la vida (la inflació), per garantir per llei el poder adquisitiu dels salaris.
- Una regulació estricta de les subcontractacions per a què no s'utilitzin per diluir responsabilitats i abaratir costos laborals.
- Una renda mínima garantida perquè totes les persones tenen dret a la subsistència i no s'han de veure obligades a acceptar les pitjors condicions laborals.
- Una política d'habitatge públic de promoció directa des de la Generalitat (com la iniciada per ICV en els darrers tres anys) destinada prioritàriament a joves, gent gran i persones en exclusió. Cal assolir la promoció de 20.000 habitatges protegits anuals.
- Intervenir fiscalment en favor del lloguer i no de la compra d'habitatge.
- Donar prioritat a la recuperació d'habitatges degradats i promoure la rehabilitació amb ajuts a canvi de garantir la sortida al mercat dels pisos.
- Crear un programa de masoveria urbana que faci un cens d'habitatges desocupats i promogui l'acord entre el propietari i ocupants, de manera que s'asseguri l'ocupació de l'habitatge i que el propietari no pugui negar-se i continuar especulant.

Llei de memòria històrica: cafè per a ningú

El 28 de juliol es va aprovar al Consell de Ministres la coneguda com a Llei de memòria històrica, una promesa electoral personalment impulsada per Zapatero que arribarà al Congrés després d'un llarg debat entre les diferents forces polítiques entorn a la seva oportunitat i els seus continguts.

No m'he puc estar de reproduir el títol de la proposta legal: "Projecte de llei de reconeixement i ampliació de drets i establiment de mesures a favor dels que van patir persecució o violència durant la guerra civil i la dictadura". Quan una llei necessita un títol tan enrevessat, sol ser signe que qui l'ha redactada ha volgut anar amb molt de compte en no ferir sensibilitats.

I aquesta és exactament la impressió que dóna el Projecte: que el Govern no ha tingut el valor de dir les coses pel seu nom i reparar un greuge històric que s'arrossega de massa temps ençà. La conseqüència és que, al final, sembla que aquesta Llei no agrada ningú, i decep a molts. Per damunt de tot, i incomplint les expectatives creades per l'executiu socialista des de fa quasi bé dos anys, no s'anul·len els consells de guerra franquistes que van condemnar a mort o a la presó milers de persones no afins al règim, realitzats vulnerant totes les garanties pròpies d'un Estat de dret. Aquesta decisió compta amb el rebuig frontal del grup parlamentari IU-ICV que, emparat per l'opinió doctrinal de prestigiosos juristes com Carlos Jiménez Villarejo, José Antonio Martín Pallín o Baltasar Garzón, considera que l'anul·lació d'aquests judicis sumariíssims era perfectament legal.

En el seu lloc el text declara que els consells de guerra van ser "injustos" (quin eufemisme!) i concedeix als condemnats i als seus familiars la possibilitat que es publiqui una nota al BOE (que tots llegim fervorosament cada matí, com és ben sabut) que reculli aquesta injustícia. Es tracta per tant d'una reparació moral sense cap tipus d'efecte jurídic. Afortunadament, en altres àmbits, potser secundaris, el Govern ha estat més encertat. Destaca l'augment de les pensions d'orfanat i de viduitat pels hereus dels morts a causa de la guerra, i de la indemnització per presó. També destaca la indemnització de 135.000 € que es concedeix als morts en enfrontaments amb la policia dels darrers anys del franquisme (1968-1977).

On novament l'Executiu no ha estat a l'alçada de les circumstàncies és en l'àmbit de la investigació de les fosses comunes, on van ser enterrats milers de republicans. El Projecte només estableix que les administracions "facilitaran" la recerca, però no concedeix cap tipus d'ajut econòmic per les famílies i associacions, que estan pagant de la seva butxaca les costoses investigacions i els anàlisis d'ADN imprescindibles per identificar els cossos. També ens sembla tòbia la solució adoptada respecte al Valle de los Caídos, un edifici públic, aixecat amb la suor, la sang i les llàgrimes de presoners republicans condemnats a treballs forçats durant el franquisme, que acull les restes del Caudillo i del fundador de la Falange, José Antonio Primo de Rivera. La llei fa així cas omís a la reiterada petició d'ICV que aquestes restes es traslladin als panteons familiars corresponents. A més l'Estat s'obliga a retirar dels seus edificis els escuts, plaques i altres signes franquistes, però l'Església, les autonomies i els ajuntaments no tindran, inexplicablement, aquest deure.

Les reaccions a aquest Projecte no s'han fet esperar. CIU i PNB ja han donat a entendre que donaran suport a les Corts al text, suport especialment curiós pel que fa a Unió Democràtica de Catalunya, que actualment manté un plet perquè es declari la nul·litat de la condemna a mort del fundador del partit, Manuel Carrasco Formiguera, en un consell de guerra l'any 1938. Els grups parlamentaris IU-ICV i ERC s'hi oposen frontalment, per entendre que no compensa les víctimes del franquisme.

El PP en canvi, seguint el guió que tots coneixem, es dedica a fer malabarismes per evitar dir obertament el que pensa de la guerra civil, del franquisme i de les víctimes d'aquest període. Així hem pogut sentir dels seus dirigents que les mesures de reparació a les víctimes del franquisme "generen problemes innecessaris", "no beneficien ningú", es centren en un passat "àmpliament superat", i altres meravelles similars. És clar que, què es pot esperar d'un partit que quan va ser al Govern a l'any 2002 va subvencionar des del Ministeri de Cultura a la Fundació Francisco Franco més que a qualsevol altra?

Guillermo Bayas Fernández

Què no ens trinxin el territori!

A ICV ens oposem als 100.000 habitatges nous a la costa i a projectes com el 4t cinturó o la interconnexió elèctrica amb França, per ser projectes que sobrepassen els límits de la sostenibilitat. Aquests projectes tenen alternatives viables, tècnicament i econòmicament.

En aquesta precampanya electoral, Joves d'Esquerra Verda hem triat com a lema per a un dels nostres eixos de campanya "Què no ens trinxin el territori!". D'aquesta manera volem contraposar el model sostenible de país que proposa per a Catalunya ICV, davant del model de territori antic i continuista que proposen altres forces polítiques, com el PSC per exemple, que té moltes coincidències amb el model territorial que defensa CiU. En els últims mesos hem vist com d'una manera insistent, el candidat socialista a la presidència de la Generalitat, José Montilla, tornava a obrir el debat sobre alguns projectes que han estat objecte de polèmica darrerament a Catalunya. Si Montilla sortia primer en defensa de la interconnexió elèctrica amb França, amb una línia de molt alta tensió que travessaria la Catalunya Nord, uns dies després sortia també en defensa d'un altre projecte anacrònic, el 4t cinturó. Aquesta infraestructura vial, recordem-ho, és un projecte antic, d'abans dels 90, paradigma d'una política gens moderna de mobilitat. El projecte no resol els problemes de mobilitat a la comarca del Vallès i destrossa el paisatge i el patrimoni natural de la comarca. A vegades sembla que sense avaluar la necessitat real de construir determinades infraestructures, alguns sectors (com Montilla, Mas o les cambres de comerç) demanen, sense pensar-s'ho gaire, tirar endavant grans i faraònics projectes. A Catalunya no fan falta més grans carreteres, ja que som el 4t país del món en nombre d'autopistes per habitant, el que fa falta és un altre model de mobilitat, que posi èmfasi en una millor inversió ferroviària, que aposti pel transport de mercaderies per ferrocarril i que no potencii la construcció de les línies AVE (poc sostenibles i segures). Per altra banda, les vies de comunicació que ens calguin s'han d'adaptar a l'orografia del territori.

Ens cal però una planificació integral de tot el territori, evitar creure que només protegint uns quants espais n'hi ha prou i que podem trinxar tota la resta (com va pensar el govern de CiU durant 23 anys). Els espais naturals, protegits o no, no tenen cap futur si els aïllem i no estan connectats entre sí a través de corredors biològics i vies verdes.

Ens cal apostar pel disseny de ciutats compactes i funcionals, reduint la mobilitat obligada i protegint els espais interurbans. Ens cal desplegar arreu del territori la Xarxa Natura 2000, que pretén contribuir a la conservació de la biodiversitat europea, en consens amb la societat civil, les ONGs, la comunitat científica i la resta de departaments, com el de Medi Ambient i Habitatge, en mans actualment d'ICV. Ens cal apropar els centres de producció energètica als llocs de consum, ens cal un desplegament ferm de les energies renovables (respectuos amb els espais d'interès natural i cultural en el cas de l'energia eòlica), i ens cal també una nova cultura de l'aigua que eviti transvasaments, interconnexions de xarxes o dessaladores (de gran consum energètic). Ens calen polítiques ambientals transversals, que actuïn des de tots els departaments de totes i cada una de les administracions. Aquesta és la proposta amb la que ICV i Joves d'Esquerra Verda concorrem a les properes eleccions al Parlament de Catalunya. Per nosaltres, protegir Catalunya no és parlar només de llengua i finançament, per nosaltres Catalunya també és defensar el territori i el paisatge. Sense aquests referents, pensem que la nostra identitat es dilueix. No volem que ens trinxin el territori.

Jordi Solé Mercadé

Pla urbanístic aprovat per CiU a Tarragona, al costat de l'espai protegit de la Punta de la Móra (inclòs a la Xarxa Natura 2000).

JA ÉS HORA D'ATORGAR LA PLENA PARTICIPACIÓ POLÍTICA A LA POBLACIÓ IMMIGRADA!

Aquesta no només és una afirmació derivada de la impossibilitat de respondre a la pregunta de *què pot privar a qualsevol ésser humà de ser íntegrament agent actiu de la Declaració Universal dels Drets Humans en què el dret de vot hi és reconegut com un dels Drets Fonamentals de les Persones*, sinó que aquella és, alhora, premissa inherent a la concepció intercultural de la nostra societat. Per què, *no és realment paradoxal exigir a la població migrada la seva integració quan alhora sabem que la nostra realitat només reserva el dret de vot als autòctons?*

Quan ens referim a l'adaptació i a la integració de les persones migrades és evident que aquesta ha de ser bidireccional, els uns i els altres hem de fer un treball conjunt, però també és cert que ambdues parts han de tenir les eines necessàries, i en l'àmbit al qual ens estem referint el desequilibri i desigualtat és evident, ja que al col·lectiu de persones migrades li manquen drets per poder jugar: el dret a escollir i ser escollits, el seu dret a votar. I per això hem d'optar per un concepte de ciutadania que integri i no que exclogui, que aproximi la igualtat entre les persones, que afavoreixi la cohesió social i no la discriminació i la fractura social.

Aquest concepte de ciutadania, que vetlla pels drets i deures de les persones independentment del seu origen, és pel que s'ha d'advocar. Ha de ser el punt de partida de la concepció d'un país i, nosaltres, com a país receptor d'immigració, hem de ser capaços de rebre i incorporar les persones migrades a la nostra societat.

Per això, la nostra política d'esquerres és radicalment diferent en relació amb el fet migratori, posa la participació de tots els ciutadans, sent aquest nacionals i residents, com l'eix vertebrador de la cohesió social, de la convivència i del sentiment de pertinença; una política que entengui la participació com un dels principals factors d'integració de la població migrada; cal també escoltar les seves opinions, ja que en definitiva tots plegats estem treballant per un futur. I aquest futur naixerà de la participació de tots els àmbits de la societat, i especialment en la participació política que ha d'incloure per a les persones migrades el seu dret a votar, el seu dret a opinar sobre les polítiques que els afecten en tant que membres de la societat, perquè escollir les decisions que també els atenyen és un dret que han de tenir. Aquest és el principal repte en una política que aposta per la convivència i la cohesió social. I per a què les noves persones que arriben al nostre país se sentin ciutadans de ple dret i puguin participar en les eleccions de moment és fonamental començar per assegurar-ne la seva participació en els comicis municipals, sent aquest un primer pas per després aconseguir la seva participació en l'àmbit autonòmic i estatal. De fet, el dret de vot a residents estrangers no comunitaris ja s'ha atorgat en disset dels vint-i-cinc Estats que actualment conformen la Unió Europea, tot i que amb diferents intensitats. En definitiva, garantir la plena participació política de les persones estrangeres residents en el nostre país és ja una necessitat ineludible. S'ha de sensibilitzar l'opinió pública i aconseguir que sigui favorable a la concessió del dret de

vot a les persones migrades. Cal assenyalar i destacar els últims resultats obtinguts a l'enquesta del CIS, els quals posen de manifest que el 60,8% dels enquestats estan a favor de reconèixer el dret de vot a les eleccions municipals de les persones estrangeres que portin un temps residint a l'Estat Espanyol (el 53,4% a favor en cas de eleccions generals).

En aquesta feina de sensibilització es centra la campanya de SOS Racisme-Catalunya, a la que tant JEV com ICV s'hi ha adherit. **La Campanya 1=1 vol contribuir a evitar les discriminacions, frustracions i processos de fractura social generats pel no reconeixement com a ciutadans de les persones que viuen, treballen, tenen els mateixos deures i paguen impostos en un determinat municipi, com la resta dels seus veïns.** Té com a finalitat plantejar i reformular el concepte de ciutadania per tal de vincular-lo a la residència i no a la nacionalitat. També seria important promocionar una plataforma àmplia d'entitats, partits i institucions que pugui arribar a encapçalar una campanya general, que aglutini les diferents iniciatives en marxa. Igualment, es necessària la implicació i consens de les forces polítiques i en l'àmbit municipal la implicació màxima dels Ajuntaments.

Aquest panorama fa imprescindible una reforma tant de la Llei d'estrangeria com de la pròpia Constitució. En aquest àmbit però, cal destacar la iniciativa d'ICV al Parlament per modificar l'actual Llei Orgànica del Règim Electoral General i la manera d'operar de la reciprocitat (figura que s'articula mitjançant la firma de convenis bilaterals pels quals s'estableix el dret de sufragi reciprocament entre les persones del país receptor i el país d'origen). Des de JEV donem ple suport a aquesta iniciativa, doncs en l'actualitat no només hi ha un desequilibri que impedeix que la reciprocitat ho sigui com a tal perquè l'Estat Espanyol l'incompleix front a d'altres Estats (una persona migrada depenent de quin país vingui no pot votar en el nostre territori i en canvi al seu país d'origen sí es permet el dret a vot dels espanyols), però també és cert que la reciprocitat s'ha de poder "aplicar" automàticament sense necessitat d'un conveni bilateral que els països tercers, per circumstàncies que siguin, no sempre estan disposats –o preparats– a abordar. És a dir, ara per ara, les situacions en què viuen cadascun dels països arreu del món poden ser condicionants de l'exercici del sufragi dins del nostre territori; en definitiva, s'ha de vèncer l'obstacle de la reciprocitat i buscar la manera d'ampliar el concepte de ciutadania en el sentit abans referit permetent el dret a vot a tots els nivells a qualsevol persona independentment del seu lloc d'origen.

No es pot parlar d'una **democràcia universal i una autèntica integració si es denega el dret a vot a una part de la població. Tothom no només té dret a un sentiment de pertinença, també té el dret a desenvolupar-lo per a què floreixi i maduri, doncs és aquest fruit el que serà futur de tothom.**

Natàlia Marimón Allan

Les dones fem política!

L'1 de novembre tindran lloc les eleccions autonòmiques i per tant els partits estan acabant de confeccionar les llistes electorals per al Parlament de Catalunya.

Tots els partits, des de diferents estratègies i amb diferent accent, aposten per la lluita contra el sexisme i a favor de la igualtat d'oportunitats entre homes i dones. Però una cosa són els discursos i l'altra són els fets.

Des de Joves d'Esquerra Verda defensem la política en un sentit ampli. És a dir, fer política no és només una cosa dels "polítics" sinó que es fa cada dia des de molts àmbits i de maneres molts diferents. Fer política és preocupar-se dels problemes i interessos col·lectius d'una forma transversal, i per tant, la lluita contra el sexisme i les desigualtats de gènere ha de ser objecte de les polítiques i de la classe política.

Des d'aquest àmbit tenim diferents instruments per lluitar contra el sexisme: en l'àmbit laboral, educatiu, fiscal, en serveis socials, sanitat, drets civils... perquè les polítiques de gènere s'han de dissenyar i implementar de forma transversal.

Però el disseny de les polítiques està condicionat per les persones que les decideixen i les executen. És a dir, és necessari feminitzar la política. Això vol dir, en primer lloc, incorporar en l'àmbit de la decisió política el màxim nombre de dones, per tal que desaparegui l'anomalia democràtica que significa que el 51 per cent de la població estiguem sistemàticament infrarepresentades als llocs on es decideix sobre les nostres vides.

A més a més cal suposar que quan la presència de les dones a l'àmbit de decisió pública deixi de ser una excepció, els valors, les necessitats i les experiències de les dones prendran significació política. Ara la política i les formes estan fetes segons una concepció masculina. Els homes podien parlar d'economia, guerres i grans temes públics perquè existien dones que s'encarregaven de la vida del dia a dia, de les tasques de cura i subsistència. La quotidianitat entrarà en política a mesura que més dones en vagin formant part. No perquè sigui una qüestió de dones sinó perquè l'entrada de dones haurà de corregir el biaix androcèntric que la política arrossega. I aquí és on entra la importància del pla simbòlic. La política és també un mirall de la societat - com ho poden ser també les empreses- amb una important incidència mediàtica. Per tant, aquesta té un important poder a l'hora de consolidar estereotips, assignar rols i construir prejudicis. Si habitualment els polítics han estat homes

d'entre 50 i 60 anys, de classe mitja o alta, acabem assimilant que si no encaixem en aquest perfil ja no podem dur a terme aquesta tasca.

Aquesta és una raó més de la necessitat d'aplicar mesures d'acció positiva en l'àmbit polític. Perquè les qüestions simbòliques acaben incidint en comportaments i en fets reals. Ajuden a perpetuar desigualtats.

És evident que quan la presència de les dones a l'àmbit de decisió pública deixi de ser una excepció, els valors, les necessitats i les experiències de les dones prendran significació política. Ara la política i les formes estan fetes segons una concepció masculina. Els homes podien parlar d'economia, guerres i grans temes públics perquè existien dones que s'encarregaven de la vida del dia a dia, de les tasques de cura i subsistència.

Evidentment, l'acció positiva és necessària per corregir les barreres a l'entrada que pateixen les dones. La manca d'accés als llocs de responsabilitat és el símptoma més evident de la desigualtat real de les dones avui a tots els països del món. Està condicionada per molts factors, com la discriminació en l'organització del temps, en l'exercici del dret a la maternitat, les imatges estereotipades als mitjans de comunicació, etc; per això la feminització de la política demana una visió integral, realitzada des de l'òptica de la democràcia participativa. Cal afrontar el repte de la feminització de la política involucrant-hi tots els sectors socials. No només hi guanyem les dones, guanya la democràcia.

Laia Ortiz Castellví

cultura

Remendaos

L'any 1996 fruit del bon rotllo entre un grup d'amics i familiars neix a Sant Joan de Vilatorrada, un poble molt proper a Manresa, Remendaos, compost per 5 membres: l'Antonio, el Sergio, el Raúl, el Jhonny i l'Eli. En molt poc temps han passat de ser això, un grup d'amics a ser una banda reconeguda estatalment. Hi ha grups que es poden identificar amb un determinat estil musical i n'hi ha d'altres que tenen i marquen estil propi. Aquest és el cas de Remendaos que troba la seva base en el flamenc i la rumba passant pel pop, el rock, el reggae i el jazz. Una potent barreja que forma una bomba de relotgeria que esclata cada vegada que el grup puja als escenaris.

El nom del grup troba el seu origen en el sobrenom "Remendaos", besavi de tres dels components del grup que, fill d'un gitano i una paia, va arribar a Sant Joan de Vilatorrada amb el desig de començar una nova vida, juntament amb altres familiars, amics i veïns de Marinaleda i també de El Rubio (Andalusia). Després del seu primer treball discogràfic "Carrera a la Luna" (2003 – Divucsa) l'any 2005 i aquesta vegada de manera independent van portar al mercat el seu segon disc "Los

Mandamientos de Gallape". Tot i que ha estat cuidat fins l'últim detall, en cap moment queda desvirtuada la frescor la naturalitat i l'estil propi d'un grup sense clixés.

"Los Mandamientos de Gallape" és originàriament el títol d'una cançó que farà cent anys cantava el seu besavi treballant les terres de "Gallape" un "cortijo" avui ja deshabitat. L'objectiu del disc és clar, demostrar a través de les seves cançons que tothom és immigrant o fill de família immigrant. I la veritat és que a través de lletres compromeses com "Suavecito", "Mestipén" o "Sevillana en Patera" ho aconsegueixen tot llançant missatges com "que con dinero tu podrás toda la tierra rodear y sin papeles no podrás ni por la playa caminar", "¿Por qué me voy por el campo pudiendo ir por carretera?, ¿Por qué cojo yo la bici teniendo una trialera? Porque me gusta la gente, porque me gusta esta tierra, porque me gusta sentirla y la vivo a mi manera".

Albert Marañón Ledesma

Good night, and good luck

"La televisió només ens servirà per a aprendre si ens ho proposem" (Edward R. Murrow)

El periodisme lliure com a eina social i la llibertat d'expressió són els temes principals d'aquest film. Narra un episodi de la història real dels inicis de la televisió americana als anys 50, i ens deixa sobre la taula expressions que ens resulten tan familiars avui dia com "la televisió fomenta l'escapisme de la realitat i consisteix en despistar, enganyar i divertir" (Edward R. Murrow).

L'actor David Strathairn encarna al cèlebre periodista televisiu Edward R. Murrow, famós en la història del periodisme, i per la seva tenacitat a l'hora de desemmascarar el senador Joseph McCarthy en la seva "caça de bruixes" contra el comunisme. A través dels seus discursos neutrals, conscient del seu deure com a periodista de denunciar els abusos de poder sense atemorir-se per les conseqüències, i de la seva honestetat, s'enfronta a la burocràcia dels mitjans de comunicació a la vegada que aconsegueix treure a la llum les injustícies de McCarthy, que amb la seva cultura de la por, va estar a punt de convèncer a tot un país de què els comunistes eren terroristes. Joseph McCarthy, considerava a tothom que no pensés com

ell un perill per a la seguretat nacional, de tal manera que tothom que ell cregués que podia simpatitzar amb algú que fos comunista, encara que fos a la cua del mercat, era jutjat i condemnat, sense més prova que l'afirmació del senador. Així es pot veure en les gravacions reals de l'època en què McCarthy apareix al senat.

Òbviament, Murrow va rebre i suportar moltes pressions per part de la cadena (CBS), i del govern, ja que el van acusar de comunista per defensar les persones innocents. Però els grans discursos del periodista van guanyar la batalla televisiva enfront de les afirmacions sense proves del senador. "Si ningú no haguéssim llegit un llibre diferent i no apostéssim pel canvi, seriem la classe de persones que ells volen" (Edward R. Murrow). És sorprenent adonar-se'n de com, ja en la dècada de 1950, es criticava la decadència de la televisió com a mitjà informatiu, i la seva pèrdua de personalitat enfront de la publicitat i altres fonts d'ingressos.

És un record nostàlgic d'una televisió responsable, neutral i independent. Una retransmissió versemblant d'uns fets que encara avui resulten increïbles, però propers.

Lydia Santín Guillén

Lliures d'homofòbia

Fa més d'un any que el Congrés dels Diputats de Madrid va donar llum verda als matrimonis i adopcions entre persones del mateix sexe després d'un llarg tràmit que va haver de passar pel Senat, amb majoria conservadora. Tot i les protestes que aquesta reforma de llei va provocar per part dels sectors més carques de la societat espanyola, l'opinió majoritària, tal i com deien les enquestes, va triomfar i avui dia ja hi ha hagut casos de divorcis entre parelles del mateix sexe a l'Estat espanyol i alcaldes importants del PP que han casat parelles homosexuals, encara que, la cúpula del PP manté el recurs d'inconstitucionalitat que van presentar contra la reforma de llei. La igualtat i la llibertat però, no han arribat a Catalunya ni a la resta de l'Estat Espanyol. L'homofòbia persisteix i la violència contra les persones homosexuals és diària. Aquest mateix mes de juliol de 2006 dos nois gais han estat apallissats en uns banys públics de Madrid per deu nois davant de tothom; els dos han quedat ferits, un amb la cara fracturada. El PP, amb majoria absoluta a Madrid, ha respost a aquesta agressió com si fos un acte puntual sense importància. Les associacions de Lesbianes, Gais, Transsexuals i Bisexuals (LGTB) han denunciat al registre pràcticament un centenar d'agressions envers persones homosexuals i transsexuals aquest any. A més, un estudi recent revela que el 28% dels adolescents nois (un 12% en el cas de les noies) no sap que l'homosexualitat no és una malaltia, el 32% dels nois (15% de les noies) veuen correcte menysprear els homosexuals i el 28 % dels instituts pensen que gais i lesbianes no haurien de mostrar el seu afecte en públic. Aquest estudi ha estat publicat pel diari El País i realitzat per Cogam (col·lectiu de Lesbianes, Gais ; Transsexuals i Bisexuals de Madrid en col·laboració amb la Universitat Autònoma de Madrid).

Raül Romeva. Eurodiputat d'ICV està il·lucinat al Parlament europeu perquè l'homofòbia sigui condemnada. L'homofòbia és un fenomen a l'alça dins la pròpia Unió Europea, tant en països que acaben d'entrar a formar-ne part com en països que hi formen part històricament. A Polònia, el primer ministre ha fet apologia de l'homofòbia dient que "l'homosexualitat és una malaltia", i un eurodiputat polonès del partit que governa Polònia va anunciar que si es celebrava el dia de l'orgull LGTB a la capital polonesa els manifestants haurien

què fem

de ser abatuts per la policia de l'Estat. Però no només cal mirar als països que acaben d'entrar a la UE, a d'altres països que fa més temps que en formen part, com França o Itàlia, ni les esquerres s'atreveixen a mencionar "matrimonis entre persones del mateix sexe" en els seus programes electorals. Des del Parlament de Catalunya ha sortit una iniciativa que vol declarar Catalunya lliure d'homofòbia. A proposta d'ICV, el passat 17 de maig el Parlament va llegir una declaració institucional de suport al dia internacional de lluita contra l'homofòbia i la transfòbia i es va comprometre a impulsar mesures pertinents per eliminar la xacra social de l'homofòbia.

Imma Mayol, tinenta d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona i vicepresidenta d'ICV, acompanyada d'associacions LGTB, va intervenir a l'acte públic LESBIANES, GAIS, I TRANSEXUALS, DRETS UNIVERSALS, organitzat per l'àmbit de llibertats sexuals d'ICV el passat 26 de juny, coincidint amb la setmana de la celebració del dia internacional de l'orgull LGTB. Per tal d'acabar amb l'homofòbia, cal que des de l'administració l'homofòbia sigui condemnada. Aquesta és la reivindicació que des de Joves d'Esquerra Verda exigim. Si no es lluita des de l'administració, si aquesta dona via lliure a l'homofòbia i no la condemna (tal i com fa el PP) serà molt més difícil eradicarla. Si en canvi, s'actua des dels parlaments i governs de qualsevol país regulant els drets, aconseguint la igualtat del col·lectiu LGTB, condemnant l'homofòbia, endurint les condemnes envers les agressions homòfobes, i sobretot, promovent polítiques educatives per la igualtat a les escoles i instituts, la lluita contra l'homofòbia serà més eficaç i útil.

Pol Ardanuy Roca

